

हयाला प्रेम ऐसे नाव...?

त्याचं असं झालं...

सकाळी गाडी इमारतीच्या आवारातून बाहेर काढली ना काढली तोच डाव्या हाताला एक विशीतील तरुणी तोंडावर उजवा हात घट्ट दाबून हमसाहमशी रडताना दिसली. सडपातळ. जीन्स आणि एक फिकट रंगाचा टॉप अंगावर. साधीसुधी. पदपथावर उभी नव्हती आणि भर रस्त्यात देखील नव्हती. काहीतरी विपरीत घडलं होतं. डोळे मिटून तिचं एकटीने मूक आक्रंदन चालू होतं. थोडं पुढे जाऊन मी गाडी बाजूला लावली. तिच्या जवळ गेले. पाठीवर हात ठेवला आणि विचारलं..."काय झालं?"

तिने मान नकारार्थी डोलावली आणि तशीच पाय फरफटत पुढे निघाली. अजूनही रुमाल तोंडावर. शरीर गदगदत.

तेव्हाद्वयात समोरील कॉलेजच्या प्रवेशद्वारातून २/३ मुले पुढे झाली. माझ्याकडे बघून म्हणाली..."कोणी तरी मारून गेलं तिला."

"मारून गेलं? म्हणजे?"

"एक मुलगा बाईकवरून आला आणि तिला उलट्या हाताने थोबाडीत मारून गेला."

तिच्याकडे परत बघितलं तर हा संवाद तिच्या गावी नव्हता. पाय खेचत ती पुढे निघाली होती. रडत.

अजून एक मुलगा आता पुढे आला. दुसऱ्याला म्हणाला,"अरे, काहीतरी अफेअर असणार रे!"

"म्हणजे?"

"म्हणजे काही नाही...त्यांचं काहीतरी अफेअर असणार. आणि त्यातून आता त्याने येऊन हिला मारली!"

"तुमच्या समोरच झालं का हे?"

"हो! तिथेच होतो आम्ही उभे!"

ती आता गल्लीच्या मध्यावर पोचली होती...पाय ओढत.

प्रत्येकाने आयुष्यात प्रेमात हे पडायलाच हवं. असा एक समज. माझा. मग जग सुंदर दिसू लागतं.

काळवेळ भान हरपतं. तहानभूक हरपते. सुंदर आकाश, ओला पाउस, ओसळता समुद्र, हातात हात आणि लांबचलांब रस्ते. भर गर्दीत देखील अख्खीच्या अख्खी गर्दी आपोआप नाहीशी करणारे हे क्षण. मन सुंदर. हळुवार क्षण.

आता वाटतं हे तर राज कपूर स्टाइल प्रेम. जुन्या जमान्यातील. ब्लॅक अँड व्हाइट. म्हणजे जेव्हां 'प्रेम म्हणजे प्रेम असतं, तुमचं आमचं सेमच असतं...' असं काही मन गुणगुणायचं त्यावेळेच्या हया गोष्टी. प्रेमाची पहिली पायरी, त्याग असतो...आपण देत जावे त्यातून आपल्यालाच आनंद मिळतो आहे हयाचा

आपण विचार करावा...आपल्याला त्याची परतफेड मिळते किंवा नाही ह्याकडे लक्ष देऊ नये...इत्यादी इत्यादी.

....ब्ला ब्ला आणि ब्ला.

तुमचं आमचं सेम नाही राहिलं राव प्रेम...आमचं वेगळं...तुमचं वेगळं...

आता ह्या प्रेमाची भीती वाटते...एका नाण्याच्या जश्या दोन बाजू...तश्या ह्या प्रेमाला दोनच बाजू. प्रेम आणि सूड.

हे काही सुखावणारं प्रकरण नाही राहिलेलं राव...

ही प्रेमभावना म्हणजे एका वेगळ्याच सुडभावनेचे बाह्यस्वरूप. थोडा कालावधी गेला...फळ थोडं जून झालं....वरील साल सुकून पडलं तर आत काही विद्रूपच...रक्ताळलेलं...

त्यावेळी समोरच उभे राहून बघ्यांची भूमिका करणारे हे...तिच्या मदतीला कोणी नाही पुढे आलं...एका सटक्यात तिचा न्याय करून टाकला गेला होता...अफेअर...she deserved that hard slap...

दिवस गेला....

तिची ती थोडी वाकलेली पाठ...थरथरणारं शरीर...रस्त्यावर पाय खेचताना येणारा तो चपलांचा आवाज..आणि... "अरे, काहीतरी अफेअर असणार रे!"

...हे काहीतरी वेगळंच आहे...

कधी शरीरात जंत होऊ लागतात...आणि शरीराला पत्ता नाही लागत....ते असेच पोसले जातात...वस्ती वस्ती वाढवतात...आणि मग वेदनांचा कल्लोळ.

...समाजाचे हे असेच काहीसे जंताळलेले रूप...

- अनघा निगवेकर

<http://restiscrime.blogspot.com>